

DIÓFÁK üzenete

BEDŐ
IMRE

Négy éve hozta létre a Férfiak Klubja nevű szervezetet, ebben a klasszikus férfi-erények megerősítését tűzte ki célul. A határozott, felelős, döntésképes, tetterős és udvarias férfi örök ideál, mert változhatnak a korok, de a lényeg ugyanaz: egymásra találni, egymás mellett megmaradni és felnevelni a következő generációt.

- A Férfiak Klubja egy mozgalom, de biztosan nem véletlenül található a nevében a „klub” szó. Hogyan alakul a tagság?

- Mostanra kiderült, hogy ami szerintem a nyugati társadalom legfontosabb kérdése, az másoknak is érdekes téma. A nemek együttműködése, a családok összetartása, a következő generáció felnevelése – ezekről van szó. Egyértelmű a társadalmi támogatottság, létezik a Facebook-közösség, és jövő évben indítjuk el a településeken a Férfiak Klubjait. Először vezetőket képezünk, aztán meghívások alapon létrejönnek olyan tíz-tizenkét fős zártkörű férfiklubok, ahol a tagoknak vannak közös céljaik, együtt fejlődve, vállalva a közösség javára fordítják a képességeiket. A férfiaknak érdek kell, érdek nélkül nem szerveződnek.

- Érdek vagy cél?

- Érdek és cél. Az is érdek, ha felnézhet valakire. Az erős emberek bizalmi társasága már értelmet ad a férfiközösségeknek. Mire ez a cikk megjelenik, több településen elültettük már a Férfi Felelősség Fáját. Szimbolikusan egy-egy diófát, előttük tábla lesz. Azzal, hogy a férfiak értékeinek örökítése nélkül nincs boldogulni képes jövőgeneráció, és hogy a „jövő otthon épül”. Idén először több kategóriában kiosztjuk a Gránit Oroszlán-díjat is példaértékű férfiaknak. Először a gondolatokba kell beépülni, láttatni, mivé akarunk válni. Közgazdász vagyok, rendszerekben, távlatokban gondolkodom, úgy vélem, társadalmi változást csak akkor lehet elérni, ha sok embert sikerül motiválni. Ez életem nagy kísérlete.

- Nemrég mondta, hogy a nők egyértelműen és azonnal támogatták az ügyet. Senki nem vette támadásnak?

- Semmi ilyen nem történt, sőt tizezren támogattak. Eddig mindenki úgy találta, hogy a Férfiak Klubja mindkét nem érdekét szolgálja. Mi nem arról beszélünk, mit várunk a nőktől, milyenek legyenek, milyenek ne legyenek, hanem arról, képesek vagyunk-e mi, férfiak arra, amit másoktól kérünk. Gandhi mondása jut eszembe: legyünk mi a változás, amit látni akarunk a világban.

- Ma sok fiatal férfi gyerek módra él. Keresgélnek a pályájukat, nem köteleződnek el, nem vállalnak felelősséget. Mi ennek az oka?

- Már több generáció nőtt fel apa nélkül, hiszen a válások aránya ötven százalék körüli, és többnyire az apák kerülnek ki a családból. Az is tény, hogy

a férfiak rengeteget dolgoznak, mert elhitték, hogy nekik kell eltartaniuk a családot. Holott ez nem egy ősi kód, hanem az iparosodás utáni jelenség. Megpróbálnak többet teljesíteni, emiatt végtelenen hiányoznak a családból. Az iskolákból is, így a fiúknak szinte nincs példaképük. Készítettünk egy felmérést nyolcezres mintán, honnan veszik a mai fiúk a példaképeket. Hetven százalék fölött filmekből, a médiából, és csak huszonvalahány százalékban az apától, edzőtől, tanártól.

- Vagyis már hiteles minta sincs.

- A fiúk ma végletek között ingadoznak. Egyrészt nagyon macsók akarnak lenni, ami pojacává teszi őket, másrészt a magazinok, műsorok alapján azt szűrik le, hogy az lesz jó a nőknek – mert mindig nekik akarunk megfelelni –, ha valaki nem agresszív. Ezt félreértve túl puhává válnak. Ez odáig fajul, hogy a férfi már nem tesz javaslatot, nem konfrontálódik, hanem sodródik. Legyen, ahogy te akarsz, csak ne konfrontálódjunk. Vagy éppen agresszívan robban. Egyik sem jó, mert ha egy kapcsolatba nem teszi bele a saját karakterét, értékeit, akkor egyfelől magára hagyja a nőt, másfelől egy igavonó barom szintjére süllyed, aki csak dolgozik, hordja haza a pénzt, de abba, hogy a pénzt a család mivé alakítja át, nem szól bele. Így értelmetlenné válik a jelenléte a családban. Már nem tesz javaslatot, hová menjenek nyaralni, ott mit csináljanak. Sok családban, ha az anya nem dönt ezekről, nem történik semmi. Így a férfi nem ad okot a párjának, hogy becsülje őt, és magának sem az önbecsülésre. Mindez nem túl vonzó...

- Mit és mikor lehet tenni, hogy ez ne így legyen?

- Közgazdászként nagy rendszerekben gondolkodom, társadalmi méretű változást tűztem ki célul. Az ideál megváltoztatásán túl nemrég huszonkilenc projekt tervét tettük fel az internetre, fontossági sorrend alapján lehetett szavazni rájuk. Első helyre került, hogy hozzunk létre nyári munkahelyhálózatot gyerekeknek, mert így megtanulnák, hányszor kell felmosni egy éttermet egy iPhone 7-esért. Második legfontosabb teendőnek az apa-fiú körök szervezésének folytatását jelölték meg, harmadikként azt, hogy tájékoztatni kellene az összes pedagógust a fiúk nevelésének, motiválásának specialitásairól. Sok nemzetközi kutatás foglalkozik azzal, hogyan maradnak le a fiúk az iskolában, mire eljutunk oda, hogy kétszer annyi nő szerez diplomát ma Magyar-

HULEJ EMESE
interjúja

Mindig támogatották egymást a férfiak. Lehet, hogy rövid szavakkal, gesztusokkal, de az nekik elég volt.

országban, mint férfi. Emiatt a nők fele nem, vagy végtelenen nehezen talál hasonló végzettségű párt.

- A tanárnők sokszor büntetik a fiús sajátosságokat. Ha két kisfiú bírkózik a szünetben, elkéri az ellenőrzőjüket.

- Pontosan. Pedig ők két perccel később már közösen építenek valamit. De visszatérve a véleményekre, az emberek negyedik legfontosabbként jelölték meg, hogy indítsunk programokat egyetemistáknak. Mert nem elég a szakmai tudás, a nőkkel való szövetségre is fel kell készülni. A válási adatok alapján ugyanis nem arról van szó, hogy a párok a negyedik-ötödik akadályt nem tudják átugrani, de már az elsőt sem. A válások többsége a gyerekek öt-hat éves koráig lezajlik.

- Ez rengeteg terv, munka, feladat. Főállásban foglalkozik ezzel?

- Igen. Korábban banki ember voltam, aztán nagyvállalati vezető, majd a saját vállalkozásaimat vittem. Amikor azokból kiszálltam, elgondolkodtam, indítsak-e újakat. Rengeteg ötletem van ma is, de inkább a társadalmi misszió mellett döntöttem. A barátaim megrökönyödtek, hogy ilyesmibe kezdtem, ahelyett, hogy felhalmoznék. Mostanában sok tehető embert keresem meg a mozgalom ügyében, látom, hogy komoly tartalékokkal is félelemben élnek. Nem lesz elég a gyerekeknek, nem lesz elég nekik... Ez olyan mókuserék, amiből nehéz kiszállni.

- Lehetne munka mellett is...

- Amit most csinálók, teljes erőbedobást igényel. Már látom, hogy minden eddigi feladatom előtanulmány volt hozzá. Arról nem beszélve, hogy nem építhetem úgy mások családját, hogy közben az enyém tönkremegy. Nem hiányozhat otthonról sokat, emiatt vasmarokkal osztom be az időmet. A nagyobbik lányunk kisiskolás, a kisebbik óvodás, ezért csak heti két esti előadást vállalok el, és a hétvége is szent.

- Tudom, hogy Székelyföldről származik. Lehet, hogy egy tradicionálisabb, a családi, a klasszikus férfértékeket erősebben őrző társadalom ismerete is szerepet játszik a vállalkozásában?

- Nehéz ezt megmondani. Engem legjobban az emberek érdekelnék, és talán ezt tényleg nagyapám diófája alatt kaptam örökölni. Iskolaigazgató tanító volt a faluban, Sepsikőrőspatakon. Estefelé többen betértek hozzá, kérdezték. Ültem, hallgattam, és láttam, milyen fontos a kommunikáció férfiak között is. Régen a kocsmában szintén az élet dolgairól beszéltek: asszonyokról, gyerekekről, a terméshől. Ma annyi marhaság rabolja az időt Ronaldo kocsijától a tévéműsorokig, sokan ezekre vesztegetik a szót. Az ember soha nem volt egyedül a bajaival, vívódásaival, mindig megtámogatták egymást a férfiak. Lehet, hogy rövid szavakkal, gesztusokkal, de az nekik elég volt.

- Volt családi jó vagy rossz példája?

- A szüleim közel nyolcvanévesek, rengeteget küzdöttek mindenért. Nem volt könnyű a Ceausescu-féle Romániában. Nemrég feltettem egy idézetet a Facebookra, talán Bőjte Csaba mondta: azok a családok, akik együtt tudnak dolgozni, együtt fognak marad-

ni. Ma sokszor probléma, hogy a munkája mindenkit kifelé húz a családból, nincs közös cselekvés, máshol van az életük. Nekem megadatott Erdélyben látni az idősebb generációk együttműködését, ami azon alapult, hogy az élet nehéz, ami van, azt be kell osztani, együtt kell működni, megbecsülni a férfi és a nő erőfeszítéseit is, mert mindenkire szükség van.

- Olvastam, hogy sokat utazott hátizsákkal, főleg keleti országokba. Ott is hasonló dolgokat látott?

- Azt megtapasztaltam, hogy mindenhol több a jó ember. Többször kerültünk életveszélybe is, és mindig segítettek rajtunk. Azt is láttam, hogy minden kultúrának fontos része a férfi-női együttműködés, és ha mások is a szabályok, ugyanazt szolgálják: a családi békét, a gyerekek nevelését.

- A saját családalapítása mennyiben befolyásolta, hogy most ezzel foglalkozik?

- Az én történetem érdekessége, hogy a feleségem nézett ki engem. Ez merőben szokatlan volt, addig mindig én választottam, és mindig ugyanolyan, ezért mindig ugyanazokba a problémákba futott bele a kapcsolat. Engedni kell az angyalt beszállni az életünkbe, és hallgatni kell rá. Velem ez történt. Az, hogy harminchárom évesen vettem a jelet, életem nagy szerencséje, mert egy új világ nyílt ki előttem. Van még valami. A nagyobbik lányunk születésekor támadt némi bonyodalom, én azt hittem, nem is éli túl. Később kiderült, hogy nem volt annyira komoly, én mégis arra jutottam a jelekből, nagy a baj. Akkor átéltem, milyen az, amikor az ember bármit odaadna, csak a gyereke éljen. Az élet megtanított imádkozni. A kisebbik lányunk születésénél pedig ő és a feleségem is majdnem meghalt. Ilyeneket átélve biztatok másokat, hogy becsüljék meg időben, amijük van. Akkor kinyílt egy kapu, ami már soha többé nem csukódik be. Ezután döntöttem el, hogy megalapítom a Férfiak Klubját.

- Valamiért a fiatalok közül sokaknak nem vonzó a családos lét.

- A család a legnagyobb iskola, ahol lassan, sok ismétléssel sajátíthatjuk el a tananyagot. Megéljük a gyerekkort, szülőként lehetőségünk van, hogy korrigáljuk a szüleink hibáit. Aztán ha megadatik, a nagyszülőség teszi fel a pontot az i-re, amikor újra javíthatunk, újabb tapasztalatok birtokában adhatunk tovább fontos értékeket. Mindeközben folyamatosan épülünk. De ha leragadunk, ha mindig újrakezdünk, vagy éppen elmenekülünk a szerep elől, megáll a személyiségfejlődésünk. Én például tudom, hogy amíg a gyerekeink kicsik, addig nem mi nyaralunk, hanem nyaraltatunk. Nem én úszom, mert az a fontos, hogy ők megtanuljanak úszni, és újra meg újra el kell mennem velük fagyizni. De tudom azt is, hogy ez rövid ideig tart. Tíz-tizenöt év, és felnőnek... Éppen ezért nagy élvezettel teszem, és ha a gyerekeink azt látják, hogy nekünk is jó ez a közös élet, akkor nem teherként gondolnak majd a szülőségre. Én minden este elmondom a lányaimnak, milyen szerencsés vagyok, hogy az édesapjuk lehetek, hogy hozzájuk születtek. Látom, milyen boldogok ettől. Attól, hogy én élvezem ezt a közös utazást. ■